

MISTÄ ON PIENET TYTÖT TEHTY

GILLIAN

FLYNN

TERÄVIÄ

ESINEITÄ

WSOY

Gillian Flynn

TERÄVIÄ
ESINEITÄ

Suomentanut Maria Lyytinen

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ

HELSINKI

Englanninkielinen alkuteos

Sharp Objects

© Gillian Flynn 2006

This translation published by arrangement with Crown Publishers,
an imprint of the Crown Publishing Group, a division of Random House LLC
and Lennart Sane Agency AB.

SUOMENKIELINEN LAITOS © MARIA LYYTINEN JA WSOY 2015

ISBN 978-951-0-40895-7

PAINETTU EU:SSA

Vanhemmilleni Matt ja Judith Flynnille

ENSIMMÄINEN LUKU

MINULLA OLI UUSI villapusero, pistävän punainen ja ruma. Oli 12. toukokuuta, mutta lämpötila oli notkahtanut alle kymmenen asteen, ja värjötelyäni neljä päivää paitahihassillani nappasin lämmikettä kirpputorilta sen sijaan, että olisin lähtenyt penkomaan laatikoihin pakattuja talvivaatteitani. Chicagon kevät.

Istuin juuttikankaalla päällystetyssä kopperossani ja tuijotin tietokoneen ruutua. Päivän juttuni käsitteli puolivilaista pahuutta. Neljä lasta, iältään kahdesta kuuteen, oli löydetty South Siden alueelta teljettyinä huoneeseen parin tonnikalaleivän ja vajaan maitoliträn kanssa. Heidät oli jätetty kolmeksi päiväksi yksin kaahottamaan kuin kanat ruoan ja kokolattiamatolla lojuvien ulosteiden sekaan. Heidän äitinsä oli häipynyt omille teilleen poltellakseen paukut ja yksinkertaisesti unohtanut. Toisinaan käy niin. Ei palohaavoja tupakasta, ei murtuneita luita. Vain kohtalokas lipsahdus. Olin nähnyt äidin pidätyksen jälkeen: kaksikymmentäkaksivuotias Tammy Davis, lihava blondi, jonka poskilla oli kaksi täydellistä pinkkiä shottilasien kokoista poskipunapyörylää. Saa-toin kuvitella hänet istumassa lysähtäneellä sohvalla huulet

metallivartta vasten, nopea tuprahdus. Sitten alkoi vauhdilla leijuminen, lapset kaikkosivat kaukaisuuteen ja hän sinkoutui takaisin yläkouluaikoihinsa, kun pojat vielä tykkäsivät ja hän oli kaikista nätein, kiiltävahuulinen kolmetoistavuotias, joka jauhoi kanelipurkkaa ennen pussaamista.

Maha. Haju. Tupakan ja väljähtäneen kahvin. Toimitukseni esimies, kunnianarvoisa, lopen uupunut Frank Curry, joka kei-nahteli kannoillaan risaisissa loafereissaan. Hampaat ruskeassa tupakkakuolassa.

»Mitenkäs juttu etenee, juniori?» Työpöydälläni lojui hopeinen nasta piikki ylöspäin. Hän työnsi sitä kevyesti keltaisen peukalonkyntensä alle.

»Ihan kohta valmis.» Tekstiä oli kymmenen riviä. Kasaan piti saada kolmekymmentä.

»Hyvä. Akalle huutia, juttu eteenpäin ja minun pakeilleni.»

»Voin minä tulla jo saman tien.»

»Akalle huutia, juttu eteenpäin ja sitten minun pakeilleni.»

»Selvä. Kymmenen minuutin päästä.» Halusin nastani takaisin.

Hän lähti kopperostani. Solmio heilahteli melkein nivusissa.

»Preaker?»

»Niin, Curry?»

»Akalle huutia.»

Frank Curryn mielestä minua on helppo vedättää. Ehkä se johtuu siitä, että olen nainen. Ehkä siitä, että minua on helppo vedättää.

Curryn huone sijaitsee kolmannessa kerroksessa. Veikkaan, että hän saa paskahalvauksen aina, kun katsoo ikkunasta ja näkee siellä puunrungon. Hyvät päätoimittajat eivät nimittäin katsele kaarnaa vaan lehviä – jos nyt edes erottavat puita parin

kolmenkymmenen kerroksen korkeuksista. Mutta Chicagon neljänneksi suurimmalla lehdellä, *Daily Postilla*, joka on sysätty lähiöön, on tilaa laajentaa ympärilleen. Kolme kerrosta riittää, ne levittäytyvät säälimättömästi leveysuunnassa kuin vuotoläikkä, huomaamattomana mattokauppojen ja valaisinmyymälöiden seassa. Eräs grynderi rakennutti kaupunkikuntamme kolmessa tehokkaassa vuodessa, 1961–64, ja nimesi sen sitten tyttärensä mukaan, joka oli joutunut vakavaan ratsastusonnettomuuteen kuukautta ennen urakan valmistumista. Aurora Springs, hän määräsi nimeksi, ja seisautui poseeraamaan valokuvaa varten upouuden kaupunkikyltin vieressä. Sitten hän häipyi perhe matkassaan. Tytär, joka on nyt viisikymppinen ja täysin kunnossa silloin tällöin käsivarsiin ilmaantuvaa pistelyä lukuun ottamatta, asuu Floridassa ja palaa aina parin vuoden välein kaupunkiin ottaakseen kuvan omaa nimeään kantavan kyltin vieressä, ihan niin kuin isäukkokin.

Minä tein jutun hänen edellisestä käynnistään. Curry inhosi sitä, inhoaa lähes kaikkia elämänmakuisia juttuja. Vetä kannit vanhalla Chambord-liköörillä juttua lukiessaan, häipyi huoneestaan vadelmanhajuisena. Curry vetää kannit aika vaihkaa mutta usein. Se ei kuitenkaan ole synnä hänen maanläheisille näkymilleen. Ne johtuvat vain huonon onnen oikusta.

Suljin oven astuessani hänen huoneeseensa, joka oli kaikkea muuta kuin miltä olisin kuvitellut päätoimittajani huoneen näyttävän. Kaipasin raskaita tammipanelointeja, ikkuna-aukkoa oveen, jossa lukisi Päätoimittaja, jotta untuvikot toimittajanplantut voisivat katsella, kun vääntäisimme rajusti kättä perustuslain takaamasta sanan- ja lehdistönvapaudesta. Curryn työhuone on mitäänsanomaton ja laitosmainen, niin kuin koko rakennus. Siellä voisi yhtä hyvin vääntää journalismista kuin käydä Papa-kokeessa. Ei väliä.

»Kerropa minulle vähän Wind Gapista.» Curry painoi

kuulakärkikynän terää harmaantunutta sänkeään vasten. Saa-
toin kuvitella, miten siitä jäisi pikkuruinen sininen piste sängen
sekaan.

»Se on aivan Missouriin eteläosassa, kengänkannassa. Kivenheiton päässä Tennesseestä ja Arkansasista», sanoin tie-
tojeni tyrkyttäen. Currysta oli ihanaa harjoituttaa toimittajien
taitoja erityisen tärkeinä pitämistään aiheista – Chicagon edel-
lisvuoden murhaluvuista, Cookin piirikunnan väestötilastoista
tai jostain syystä kotikaupunkini taustoista, aiheesta, jota itse
mieluummin välttelin. »Se on perustettu jo ennen sisällissotaa»,
jatkoin. »Sijaitsee lähellä Mississippijokea, joten jossain
vaiheessa se toimi satamakaupunkina. Nyt suurinta liiketoimin-
taa on sikojen teurastus. Asukkaita on parisen tuhatta. Vanhaa
rahaa ja roskasakkaa.»

»Kumpaan kategoriaan sinä kuulut?»

»Roskasakkiin. Taustalla vanhaa rahaa.» Hymyilin. Hän
kurtisti kulmiaan.

»Ja mitä helvettiä siellä oikein on tekeillä?»

Istuin hiljaa ja listasin mielessäni mahdollisia onnetto-
muuksia, jotka olivat saattaneet kohdata Wind Gapia. Se on
niitä kurjia kaupunkeja, jotka ovat aina alttiina ikävyyksille:
Linja-autokolareille tai pyörremyrskyille. Viljavaraston räjäh-
dyksille tai pikkulapsen kaivoon putoamisille. Murjotin myös
hiukan. Olin jo elätellyt toiveita – niin kuin aina, kun Curry
pyytää minut huoneeseensa –, että hän kehuisi jotain tuoretta
juttuani, päästäisi minut paremmalle osastolle, hitto, sujauttaisi
edes paperilappusen, jolle olisi raapustettu prosentin palkan-
korotus. Mutta siihen en ollut varautunut, että hän haluaisi
jutella Wind Gapin viimeaikaisista tapahtumista.

»Eikös sinun äitisi asustele edelleen siellä, Preaker?»

»Äiti. Isäpuoli.» Siskopuoli, joka syntyi kun olin opiskele-
massa, ja jonka olemassaolo tuntui minusta niin epätodelliselta,

että unohdin usein hänen nimensäkin. Amma. Ja sitten vielä Marian, ikuisesti kauan sitten menetetty Marian.

»No hemmetti, etkö sinä pidä heihin mitään yhteyttä?»
Viimeksi jouluna: kylmän kohtelias puhelu kolmen bourbonviskiannoksen jälkeen. Olin hätäillyt, että äitini pystyisi haistamaan ne puhelinlinjoja pitkin.

»En ole vähään aikaan pitänyt.»

»No, voi luoja, Preaker, lukisit joskus uutissähkeet. Siellä taidettiin viime elokuussa murhata joku? Pikkutyttö kuristettiin?»

Nyökkäsin kuin olisin tiennyt siitä. Valehtelin. Äitini oli koko Wind Gapissa ainoa ihminen, johon olin edes jonkinlaisissa yhteyksissä, eikä hän ollut maininnut asiasta mitään. Omituista.

»Nyt on kadonnut toinenkin. Kuulostaisi kyllä minusta sarjamurhalta. Ajele sinne ja hoida siitä minulle juttu. Mene saman tien. Hankkiudu perille huomisaamuksi.»

Ei kyllä käy. »Löytyyhän täältäkin kauhutarinoita, Curry.»

»Jep, ja meitä vastassa on lisäksi kolme kilpailevaa lehteä, joilla on kaksi kertaa enemmän työntekijöitä ja pätäkkää.» Hän haroi tukkaansa, joka levisi nuupahtaneille harjaksille. »Minua tympii, että meiltä napataan koko ajan uutiset nenän edestä. Nyt meillä on tilaisuus kunnon skuuppiin. Oikeaan jymyskuuppiin.»

Curry uskoo, että jos vain saisimme oikean jutun käsiimme, nousisimme yhdessä yössä Chicagon suosituimmaksi lehdeksi, saisimme maanlaajuista uskottavuutta. Viime vuonna eräs toinen lehti, emme me, lähetti yhden toimittajan kotikaupunkiinsa johonkin päin Texasia sen jälkeen, kun joukko nuoria oli hukkunut siellä kevättulvissa. Hän kirjoitti surumielisen mutta hyvin taustoitettun jutun veden ja ikävöinnin olemuksesta, käsitteli kaikkea aina poikien koripallojoukkueesta, joka

menetti kolme parasta pelaajaansa, paikalliseen hautaustoimistoon, joka oli toivottoman taitamaton käsittelemään hukkuneiden ruumiita. Juttu sai Pulitzer-palkinnon.

En siltikään halunnut lähteä. Vastustin näköjään niin voimakkaasti, että olin kietonut käteni tuolini käsinojien ympärille, kuin Curry olisi yrittänyt kammata minut matkaan. Hän istui ja tuijotti minua parin räpäytyksen verran vetistävillä päihinänruskeilla silmillään. Hän rykäisi, katsahti vaimonsa valokuvaa ja hymyili kuin lääkäri, joka oli kertomaisillaan ikäviä uutisia. Curry tykkäsi ärjyä – se sopi hänen vanhan liiton päätoimittaja -imagoonsa – mutta hän oli myös yksi mukavimmista ihmisistä, joita tunsin.

»Kuule, kamu, jos et sinä pysty siihen, sitten et pysty. Mutta minusta se voisi tehdä sinulle hyvää. Pääsisit eroon vanhasta kuonasta. Taas tolpilesi. Juttu on hiton mehukas – me tarvitsemme sitä. Sinä tarvitset.»

Curry oli aina tukenut minua. Hän ajatteli, että minusta kehittyisi hänen paras toimittajansa, sanoi, että minulla oli yllättävä ajattelutapa. Olin ollut toimituksessa kaksi vuotta ja alittanut odotukset kerta toisensa jälkeen. Toisinaan pahastikin. Nyt tunsin, miten hän patisteli minua työpöytänsä takaa valamaan häneen taas hitusen uskoa kykyihini. Nyökkäsin toivoakseni itsevarman oloisesti.

»Lähden tästä pakkaamaan.» Käsistäni jäi tuolille hikitahterat.

Minulla ei ollut lemmikkieläimiä huolenani, ei huonekasveja naapurin huomaa jätettäväksi. Tungen kangaskassiin vaatteita viiden päivän varalle, varmistelin siten itselleni, että pääsisin alle viikossa pois Wind Gapista. Kun vilkaisin vielä kertaalleen asuntoani, näin sen yhtäkkiä paljastavassa valossa. Asunto näytti opiskelijakämpältä: halvalta, väliaikaiselta ja koko lailla

hengettömältä. Lupasin itselleni, että hankkisin palattuani kunnon sohvan palkintona mahtavasta jutusta, jonka saisin taatusti tongittua esiin.

Oven pielessä pöydällä oli valokuva minusta alle teini-ikäisenä pitelemässä seitsemän vuoden kieppeillä olevaa Mariania. Kumpikin nauraa kuvassa. Hänen silmänsä ovat hämmästyksestä pyöreät, omani on puristettu kiinni. Rutistan häntä itseäni vasten ja hänen lyhyet laihat säärensä roikkuvat polvieni korkeudella. En muista tilannetta tai sitä, mille me nauroimme. Ajan mittaan siitä on tullut mukavan arvoituksellista. Taidan pitää siitä, että en tiedä syytä.

Minä käyn kylvyssä. En suihkussa. En kestä suihkun vesiryöppyä, se saa ihoni kihelmöimään, kuin joku olisi kääntänyt virran päälle. Niinpä tungin ohuen motellipyyhkeen suihkun lattiasa olevan viemäritilän päälle, käänsin suuttimen seinään päin ja istahdin matalaan vesilammikkoon, joka suihkukoppiin kertyi. Jonkun toisen ihmisen häpykarva kellui ohi.

Nousin pois. Toista pyyhettä ei ollut, joten säntäsin sängylle ja taputtelin itseni kuivaksi halvalla, kuohkealla peitolla. Sitten join lämmintä bourbonviskiä ja kirosin jääpalakonetta.

Wind Gap on noin yhdentoista tunnin ajomatkan päässä Chicagosta etelään. Curry oli armeliaasti suonut minulle matkabudjetin, joka riitti yhteen motelliyöhön ja aamiaiseen, jos söisin huoltoasemalla. Mutta kun pääsisin kaupunkiin, yöpyisin äitini luona. Sen Curry oli päättänyt puolestani. Tiesin jo, millaisen vastaanoton saisin, kun ilmestyisin äitini ovelle. Pikaisen, järkyttyneen häkellyksen, äitini käsi tavoittaisi tukkaa, kömpelön halauksen, joka saisi minut kääntymään hiukan sivuttain. Puhetta talon sotkuisuudesta, jota ei olisi. Kohteliaisuuksilla kuorrutetun tiedustelun vierailuni kestosta.

»Kuinka pitkään saamme pitää sinut luonamme, kulta-

seni?» hän sanoisi. Mikä tarkoitti: »Milloin sinä lähdet?»

Juuri kohteliaisuus tuntuu minusta kaikkein ikävimmältä.

Tiesin, että minun olisi pitänyt tehdä muistiinpanoja, listata kysymyksiä. Sen sijaan join lisää bourbonviskiä, nappasin pari aspiiriinia, sammutin valot. Nukahdin ilmastointilaitteen kostean hyrinän ja naapurista kantautuvan videopelin elektronisen piipityksen tuudittamana. Olin vain alle viidenkymmenen kilometrin päässä kotikaupungistani, mutta halusin viivytää paluutani vielä yhdellä yöllä.

Aamulla hotkaisin vanhan hillomunkin ja suuntasin kohti etelää. Lämpötila nousi kohisten, kummallakin puolella kohosi reheväkasvuinen metsä. Tämä osa Missouriä on pahaenteisen laakeaa – kilometritolkulla mitätöntä puustoa, jota halkoo vain kapea maantienkaistale, ja sitä pitkin minä nyt ajoin. Sama maisema toistui tasaisesti.

Wind Gapia ei voi nähdä kaukaa, sen korkein rakennus on vain kolmikerroksinen. Mutta ajettuani kaksikymmentä minuuttia tiesin, että se alkoi lähestyä: Ensin näkyviin putkahti huoltoasema. Sen edessä istui joukko nuhjuisia ja tylsistyneitä teinipoikia ilman paitaa. Vanhan lava-auton vierellä vaippoihin puettu taapero viskeli sorakourallisia ilmaan sillä aikaa, kun hänen äitinsä tankkasi autoa. Naisen tukka oli värjätty kullankeltaiseksi, mutta ruskea juurikasvu ulottui miltei korviin asti. Hän karjui pojille jotain, mistä en saanut ohi ajaessani selvää. Pian sen jälkeen metsä alkoi harveta. Ohitin piskuisen ostarin, rusketuskaappeja, aseliike, kangaskauppa. Sitten tuli autio umpikadullinen vanhoja taloja, tarkoitettu osaksi asuinalueetta, jota ei koskaan rakennettukaan. Ja lopulta itse kaupunki.

Jostain kumman syystä pidätin hengitystä, kun ohitin kyltin, joka toivotti minut tervetulleeksi Wind Gapiin, samalla tavoin kuin lapset tekevät ohittaessaan hautausmaan. Edelli-

sestä käynnistäni oli kahdeksan vuotta, mutta maisemat olivat piirtyneet syvälle sisimpääni. Jos lähtisin tuota katuja, sieltä löytyisi alakouluaikeaisen pianonopettajani koti, entisen nunnan, jonka henki haisi kananmunilta. Tuota polkua pääsisi pikkuruiseen puistoon, jossa poltin ensimmäisen tupakkani hiostavana kesäpäivänä. Ja tuota puistokatua pitkin pääsisin Woodberryyn ja sairaalalle.

Päätin suunnata suoraan poliisilaitokselle. Se kyyhötti toisessa päässä Main Streetiä, joka on nimensä mukaisesti Wind Gapin pääkatu. Main Streetiltä löytyy kauneushoitola ja rautakauppa, Halpahalli-niminen halpahalli ja kaksitoista hyllyrivää käsittävä kirjasto. Sieltä löytyy Candy's Casuals -niminen vaatekauppa, josta voi ostaa liivihameita, poolokauluspaitoja ja villapuseroita, joissa on ankkujen ja koulurakennusten kuvia. Suurin osa kunnan windgappilaisista naisista on opettajia tai äitejä tai työskentelee Candy's Casualsin kaltaisissa paikoissa. Parin vuoden päästä kaupungista saattaa löytyä Starbucks, joka tuo paikkakunnalle juuri sitä, mitä se kovasti kaipaa: valmispakattua, hyväksi havaittua valtavirtatrendikkyyttä. Toistaiseksi sieltä löytyy tosin vain kulmakuppila, jota pyörittää perhe, jonka nimeä en muista.

Main Streetillä oli autiota. Ei autoja, ei ihmisiä. Jalkakäytävää jolkotti koira, jonka perään ei huudellut kukaan. Kaikkiin lyhtypylväisiin oli kiinnitelty keltaisia nauhoja ja rakeisia valokopiokuvia pienestä tytöstä. Parkkeerasin auton ja irrotin yhden ilmoituksen, joka oli teipattu kallelleen stop-merkkiin lapsen korkeudelle. Ilmoitus oli itse tehty, sen ylälaitaan oli kirjoitettu lihavin kirjaimin »Kadonnut», ja kirjaimet oli väritetty luultavasti huopakynillä. Valokuvassa oli tummasilmäinen tyttö, jolla oli vauhko hymy ja pään kokoon nähden liian paljon tukkaa. Sellainen tyttö, jossa olisi opettajien mukaan »täysi työ». Minä pidin hänestä.

Natalie Jane Keene

Ikä: 10

Kadonnut 11. toukokuuta

Nähty viimeksi Jacob J. Garrettin puistossa, päällä
siniset farkkushortsit, punaraidallinen T-paita

Vihjeet: 555 7377

Toivoin, että kun astelin poliisiasemalle, saisin kuulla, että Natalie Jane olikin jo löydetty. Kaikki hyvin. Oli tainnut eksyä tai nyrjäyttää nilkkansa metsikössä tai karata ja tulla sitten toisiin ajatuksiin. Hyppäisin autooni ja ajelin takaisin Chicagoon vaihtamatta sanaakaan kenenkään kanssa.

Kävi ilmi, että kadut olivat autiot, koska puolet koko kaupungista oli haravoimassa pohjoispuolen metsää. Poliisiaseman vastaanottovirkailija sanoi, että voisin jäädä odottamaan – poliisipäällikkö Bill Vickery palaisi pian lounastauolle. Odotustilassa oli hammaslääkärin vastaanoton tekokodikkuutta. Istahdin käsinojalliseen oranssiin tuoliin ja selasin *Redbook*-lehden. Läheiseen pistorasiaan kytketty ilmanraikastin sihauteli muovista hajua, jonka oli tarkoitus tuoda mieleen maalais-tuulen tuoksahdus. Puolen tunnin kuluttua olin ehtinyt plärätä kolme lehteä ja tuoksu alkoi etoa. Kun Vickery viimein asteli sisään, vastaanottovirkailija nyökäytti minuun päin ja kuiskasi innokkaan halveksuvasti: »Mediaa.»

Vickery, hoikka vähän yli viisikymppinen kaveri, oli ehtinyt jo hikoilla virkapukunsa märäksi. Hänen puseronsa oli liimautunut rintaan ja housut töröttivät perseen kohdalta.

»Mediaako?» Hän tuijotti minua isojen kaksiteholasien yli. »Mitä mediaa?»

»Poliisipäällikkö Vickery, minä olen Camille Preaker, Chicagon *Daily Postista*.»

»Chicagon? Miksi te tänne Chicagosta olette tullut?»

»Haluaisin jutella kanssanne niistä pikkutyöistä – Natalie Keenestä ja siitä viime vuonna murhatusta tytöstä.»

»No, voi jessus sentään. Miten nämä nyt sinne asti ovat kantautuneet? Jessus sentään.»

Hän katsahti vastaanottovirkailijaan, sitten taas minuun, kuin olisimme juonineet yhdessä jotain. Sitten hän viittoili minua seuraamaan perässään. »Älä päästä puheluitani läpi, Ruth.»

Vastaanottovirkailija pyöritteli silmiään.

Bill Vickery asteli edelläni puupaneloitua käytävää, jota koristivat siellä täällä halvat kehystetyt valokuvat taimenista ja hevosista, ja sitten huoneeseensa, jossa ei ollut lainkaan ikkuna, joka oli itse asiassa vain pikkuinen, metallisten mappilaatikoiden reunustama kuutio. Hän istahti, sytytti tupakan. Ei tarjonnut minulle.

»En halua, että tämä vuotaa julkisuuteen, neiti. Minulla ei ole pienintäkään aikomusta päästää tätä livehtamaan julkisuuteen.»

»Sille ei taida valitettavasti voida juuri mitään, poliisipäällikkö Vickery. Lasten kimppuun käydään. Kansalaisten täytyy saada tietää.» Olin makustellut näitä vuorosanoja ajomatkan aikana. Ne sysäsivät syyn korkeimman käteen.

»Mitä te siitä piittaatte? Eivät he teidän kakaroitanne ole vaan windgappilaisia tenavia.» Hän nousi seisomaan, istui taas alas, järjesteli papereita. »Voin aika vuorenvarmasti väittää, ettei Chicagossa koskaan ennen ole piitattu Wind Gapin tenavista.» Hänen äänensä muuttui käheäksi loppua kohti. Vickery imi tupakkaansa, pyöritteli pikkusormessa olevaa paksua kultasormusta, räpytteli kiivaasti silmiään. Aloin yhtäkkiä miettiä, oliko hän purskahtamaisillaan itkuun.

»Olette oikeassa. Ei varmaan olekaan. Kuulkaa, ei tästä ole tarkoitus tehdä mitään törkyjuttua. Asia on tärkeä. Jos yhtään

lohduttaa, olen itse Wind Gapista kotoisin.» *Näetkös nyt, Curry.*
Minä yritän.

Hän katsoi minua taas. Tuijotti kasvojeni.

»Mikä teidän nimenne on?»

»Camille Preaker.»

»Miksi en tunnista teitä.»

»Ei tullut koskaan töppäilyä.» Tarjosin vienoa hymyä.

»Onko perheenne siis Preakereita?»

»Äitini luopui tyttönimestään mennessään naimisiin joskus kaksikymmentäviisi vuotta sitten. Adora ja Alan Crellin.»

»Jaa. Heidät minä tunnen.» Heidät tunsivat kaikki. Raha ei ollut mitenkään kovin yleistä Wind Gapissa, siis kunnon varakkuus. »Mutta en siitäkään huolimatta halua teitä tänne, neiti Preaker. Jos teette jutun, meidät tunnetaan siitä lähtien vain ... tästä.»

»Ehkä jonkinasteisesta julkisuudesta voisi olla apua», ehdotin. »Muissakin tapauksissa on ollut.»

Vickery istui hetken hiljaa tarkastellen työpöytänsä kullamalla ryttyisessä paperipussissa olevaa noutolounastaan. Haiskahti meetvurtilta. Hän mutisi jotain JonBenetistä ja muusta.

»Ei, kiitos, neiti Preaker. Enkä kommentoi. En kommentoi mitään meneillään olevia tutkimuksia mitenkään. Voitte siteerata sanojani.»

»Kuulkaa, minulla on oikeus olla täällä. Ei tehdä tästä hankalaa. Te annatte minulle jotain tietoja. Edes jotakin. Sitten minä pysyttelen poissa jaloistanne jonkin aikaa. En halua hankaloittaa työtänne yhtään sen enempää. Mutta minun on tehtävä omaani.» Nämäkin sanat olin jo keksinyt valmiiksi jossain St. Louisin tienoilla.

Poistuin poliisiasemalta mukanani valokopioitu Wind Gapin kartta, johon poliisipäällikkö Vickery oli piirtänyt pie-

nen ruksin sille kohtaa, mistä murhatun tytön ruumis oli viime vuonna löytynyt.

Ann Nash, yhdeksän vuotta, löydettiin 27. elokuuta Falls Creekistä, kumpuilevasta kohisevasta purosta, joka virtaa North Woodsin metsän keskiosan halki. Etsintäpartio oli kolunnut metsää aina 26. päivän iltahämäristä, jolloin hän oli kadonnut. Tytön löysivät kuitenkin sattumalta metsästäjät heti viiden jälkeen aamulla. Hänet oli kuristettu keskiyön kieppeillä tavallisella pyykkinarulla, joka oli kierretty kaksi kertaa hänen kaulansa ympäri. Sitten hänet oli viskattu puroon, jonka vesi oli kesän pitkän kuivan kauden jäljiltä matalalla. Pyykkinaru oli takertunut isoon kivenjätkäleeseen, ja hän oli kellunut yön verkkaisessa virrassa. Hautajaiset pidettiin suljetuin arkuin. Sen enempää Vickery ei minulle kertonut. Jo näidenkin tietojen saaminen vaati tunnin verran tenttaamista.

Soitin kirjaston yleisöpuhelimesta Kadonnut-julisteen numeroon. Iäkkäänpuoleinen naisääni ilmoitti puhelun ohjautuneen Natalie Keenen kuumalle linjalle, mutta kuulin taustalta astianpesukoneen kurlutusta. Nainen kertoi, että hänen tietojensa mukaan etsinnät jatkuivat yhä North Woodsin metsässä. Jos mieli auttamaan, pitäisi ilmoittautua pääliittymän kohdalla ja ottaa omat vedet mukaan. Luvassa oli ennätysellistä hellettä.

Etsintäpaikalla neljä vaaleatukkaista tyttöä istui jäykästi piknikliinalla, joka oli levitetty aurinkoon. He osoittivat yhtä polkua kohti ja kehottivat kävelemään sitä, kunnes löytäisiin porukan.

»Miksi sinä olet täällä?» kysyi tytöistä sievin. Hänen punehtuneissa kasvoissaan oli tuskin vielä teini-ikäen ehtineen tytön pyöreyttä ja tukka oli sidottu nauhoilla saparolle, mutta rinnat, joita hän työnsi ylpeänä esiin, olivat kuin aikuisen naisen. Jolla oli käynyt tuuri. Hän hymyili kuin olisi tunte-

nut minut, mikä oli mahdotonta, sillä hän oli tuskin ollut edes kouluikäinen, kun viimeksi kävin Wind Gapissa. Hän kylläkin näytti tutulta. Ehkä jonkun vanhan koulukaverini tytär. Ikä osuisi kohdalleen, jos joku oli pamahtanut paksuksi heti lukion päätteeksi. Täysin mahdollista.

»Ihan vaan auttamassa», sanoin.

»Aivan», tyttö virnisti ja sivuutti minut sitten paneutumalla keskittyneesti nyppimään kynsilakkaa varpaankynnestään.

Astelin pois kuumalta, ratiselta soralta metsään, jossa tuntui olevan vieläkin lämpimämpi. Ilma oli kosteaa kuin viidakossa. Nilkkojani pyyhkivät piisku- ja villisumakkipuskat, ja kaikkialla leijaili virginianpoppelin nukkaisia valkeita siemeniä, joita karkasi suuhuni, takertui käsivarsiin. Muistin äkkiä, että olimme lapsena nimittäneet niitä keijukaisten mekoiksi.

Etäällä huhuiltiin Natalieta, ja nimen kolme tavua kohoilivat ja laskivat kuin laulussa. Vielä kymmenen minuuttia työlästä patikointia, kunnes löysin heidät: viitisenkymmentä ihmistä kulki pitkissä riveissä haravoimassa keppien avulla tiheikköä edellään.

»Hei! Kuuluuko mitään uutta?» huikkasi kaljamahainen mies lähimpänä minua. Poikkesin polulta ja pujottelin puiden lomitse hänen luokseen.

»Voisinko minä olla jotenkin avuksi?» En ihan vielä ollut valmis vetäisemään muistilehtiötäni esille.

»Voit kulkea tässä minun vierelläni», hän sanoi. »Lisävoimille löytyy aina käyttöä. Jää vähemmän maastoa yhden kontolle.» Kuljimme pari minuuttia hiljaa, ja välillä parini pysähtyi kakistelemaan kurkkuaan ja ryki limaista, rohisevaa yskää.

»Joskus käy mielessä, että nämä metsät pitäisi vain polttaa», hän sanoi äkkiä. »Tuntuu, ettei näissä ikinä tapahdu mitään hyvää. Oletkos sinä Keenen perheen ystäviä?»

»Olen itse asiassa toimittaja. *Chicago Daily Postista.*»

»Hmmm... Vai että sillä lailla. Meinaatkos kirjoittaa tästä kaikesta?»

Puiden halki kajahti yhtäkkiä parahdus, tytön kiljaisu: »Natalie!» Käteni alkoivat hiota, kun juoksimme kiljhdusta kohti. Näin ihmishahmojen säntäävän meitä päin. Polulle puski ohitsemme platinanvaalea teinityttö kasvot punaisina ja väärityneinä. Hän kompuroi kuin vimmastunut humalainen ja karjui Natalien nimeä yläilmoihin. Vanhempi mies, ehkä tytön isä, ehti tytön luo, kietoi tämän kainaloonsa ja lähti saattelamaan tätä pois metsästä.

»Löytyikö hän?» kumppanini huusi.

Päitä pudisteltiin. »Taisi vain säikähtää», toinen mies huikkasi takaisin. »Liian rankkaa hänelle. Täällä ei muutenkaan pitäisi olla tyttöjä, ei ainakaan, kun asiat ovat tällä tolalla.» Mies katsoi minua merkitsevästi, riisui lippalakkinsa pyyhkiäkseen otsaansa ja ryhtyi taas haravoimaan heinikkoa.

»Murheellista puuhaa», parini sanoi. »Murheellista aikaa.» Me etenimme hitaasti. Potkaisin ruostuneen oluttölkin pois tieltä. Sitten toisen. Yksinäinen lintu lensi ohi silmien korkeudella, sitten se pyrähti suoraan ylös puidenlatvoihin. Äkkiä ranteelleni laskeutui heinäsirikka. Karmivia taikavoimia ilmassa.

»Voisinko vähän kysellä, mitä sinä tästä kaikesta tuumaat?» Vedin muistilehtiöni esiin, heiluttelin sitä.

»Eipä minulla taida olla paljoakaan kerrottavaa.»

»Ihan vain omia mietteitäsi. Kaksi tyttöä pienessä kaupungissa...»

»No, ei kai kukaan tiedä, ovatko nämä yhteydessä toisiinsa. Ellet sitten itse tiedä jotain, mitä minä en. Mistä sen tietää, vaikka Natalie löytyisi täysin vahingoittumattomana. Eihän katoamisesta ole edes vielä kahta päivääkään.»

»Onko Annista olemassa mitään teorioita?» kysyin.

»Sen takana oli varmasti joku kaheli, joku hullu mies. Joku

tyyppi matkaa kaupungin halki, on unohtanut napata lääkkeensä, kuulee ääniä. Jotain semmoista.»

»Miksi niin ajattelet?»

Hän seisahtui, kiskoi takataskustaan purutupakkapaketin, tunki paksun tukon ienrajaan ja liikutteli sitä, kunnes osui ensimmäisen pienen haavauman kohdalle, josta tupakka pääsisi imeytymään. Suuni limakalvoja alkoi poltella silkasta myötätunnosta.

»Miksi ihmeessä joku muuten kiskoisi kuolleelta pikkutytyltä hampaat?»

»Veikö hän tytyltä hampaat?»

»Kaikki paitsi poskihampaan takaosan.»

Kun oli vierähtänyt toinenkin tulokseton tunti, eikä tietoaakaan ollut herunut juuri sen enempiä, jätin parini, Ronald Kamensin (»pistä nyt sitten saman tien keskimäinen nimikirjaimenikin ylös: J»), ja patikoin etelään kohti paikkaa, josta Annin ruumis oli viime vuonna löydetty. Vartin kuluttua Natalien nimi ei enää kantautunut korviin. Siitä vielä kymmenen minuuttia eteenpäin, kun kuulin jo Falls Creekin kirkkaan veden porun.

Näiden metsien halki olisi hankala kantaa lasta. Oksat ja lehdet tukkivat polkua, maasta kohoilee juuria. Jos Ann oli aito Wind Gapin tyttö, kaupungin, joka edellyttää kauniimmalta sukupuoleltaan äärimmäistä naisellisuutta, hän olisi pitänyt hiukset pitkinä ja auki. Ne olisivat takertuneet matkan varren pusikoihin. Luulin vähän väliä hämähäkinseittejä kimmeltäviksi hiussuortuviksi.

Heinikko oli vielä painuksissa ruumiin löytöpaikan läheltä, haravoitu tarkkaan johtolankojen varalta. Paikalla oli muutamia uteliaiden kuljeskelijoiden äskettäin jättämiä tupakantumppeja. Pitkästyneiden kakaroiden, jotka pelottelivat toisiaan havainnoilla verisiä hampaita kanniskelevasta hourupäästä.

Purossa oli ollut jonossa kiviä, jotka olivat tarranneet kiinni Annin kaulassa olleeseen pyykkinaruun, ja tyttö oli kellunut virrassa liekaan sidottuna puolen yötä kuin hirtetty. Nyt siinä soljui vain tasainen virta hiekalla. Herra Ronald J. Kamens oli kertonut ylpeänä: kaupunkilaiset olivat kangenneet kivet pois, lastanneet ne lava-auton perälle ja murskanneet ne heti kaupungin rajan takana. Sydämeenkäyvä ele henki uskoa, ikään kuin moinen tuhotyö torjuisi jatkossa pahuutta. Ei ollut tainnut toimia.

Istahdin puron reunalle ja sivelin kämmenilläni kivikkoista maaperää. Poimin sileän, kuuman kiven ja painoin sen poskeani vasten. Mietin, oliko Ann mahtanut koskaan käydä täällä elossa ollessaan. Ehkä Wind Gapin kakaroiden uusi sukupolvi oli keksinyt kiinnostavampia tapoja kuluttaa kesiään. Kun itse olin lapsi, kävimme uimassa vain hiukan alempana joen varrella, mihin valtavan kokoiset laakeat kivenjätkäleet muodostivat matalia altaita. Jaloissamme vilisti rapuja ja me hyppelimme osuaksemme niihin, mutta kiljaisimme jos niin sattui oikeasti käymään. Kukaan ei käyttänyt uimapukua, se olisi vaatinut liikaa ennakoitua. Sen sijaan kotiin poljettiin läpimärissä shortsseissa ja avoselkäisissä topeissa päätä ravistellen kuin märät koirat.

Joskus isommat pojat, varusteinaan haulikot ja varastettua olutta, rymistelivät ohi matkalla ampumaan liito-oravia tai jäniksiä. Heidän vyöltään roikkui verisiä lihakimpaleita. Nuo tärkeilevät ja känniset ja hienhajuiset kersat, jotka tieteen tahtoen ohittivat olemassaolomme, kiehtoivat minua aina. Nykyään tiedän, että on olemassa erilaisia tapoja metsästää. Teddy Rooseveltin ja ison riistasaaaliin kuvat silmissä kulkeva herrasmiesmetsästäjä, joka päättää eränkävijäpäivänsä kirpakkaan gin tonicin, ei ole sellainen metsämies, joiden parissa minä vartuin. Tuntemani pojat, jotka aloittivat nuorena, saalistivat verta. He

halusivat nähdä ampumisesta pökertyneen eläimen viimeisen nytkähdyksen, eläimen, joka oli vielä hetkeä aiemmin luikkinut liukkaasti pakoon, sitten paiskautunut kyljelleen heidän luodistaan.

Kun olin vielä alakoulussa, ehkä kahdentoista, eksyin naapurin pojan metsästysvajaan, lautahökkeliin, missä eläimet nyljettiin ja paloiteltiin. Naruissa roikkui kosteita, vaaleanpunaisia lihasuikaleita odottamassa kuivalihaksi muuttumista. Maalattia oli veriroiskeita täynnä. Seiniä peittivät alastomien naisten kuvat. Jotkut tytöt levittelivät haarojaan, toisia pideltiin aloiltaan, kun heihin työnnyttiin. Yksi nainen oli sidottu, silmissä lasittunut katse, rinnat venyneinä ja suonikkaina kuin rypäleet, kun mies otti hänet takaapäin. Haistoin heidät kaikki sakean hurmeisessa ilmassa.

Sinä iltana kotona sujautin sormen pikkuhousuihini ja masturboin ensimmäistä kertaa, huohottaen ja yökkäillen.

»...Tarina jäi pyörimään
päähäni kuin kerälle
vetäytynyt sihisevä käärme.»

- STEPHEN KING

Nuori toimittaja Camille Preaker palaa kotikaupunkiinsa tekemään juttua kahden siepatun koulutyön tapauksesta. Tutuissa maisemissa Camillen vaivalla tukahduttama menneisyys nostaa päätään ja nuoren naisen itsetuhovietti alkaa kihelmöidä taas iholla. Camille huomaa ajautuvansa arvaamattoman äitinsä vaikutuspiiriin ja hakee tukea niin murhia tutkivasta etsivästä kuin lolitamaisesta sisarpuolestaan. Mutta Wind Gapin klaustrofobisessa pikkukaupungissa ei ole syytä luottaa mihinkään - ei edes omiin muistoihinsa.

»Terävän tehokasta ja aidosti kauhistuttavaa.»

- KIRKUS REVIEWS

#kirja WWW.KIRJA.FI	 9 789510 408957	
	84.2	